

ΤΑ ΠΑΡΑΚΕΙΜΙΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Ν. ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ

ΜΑΙΡΗ ΠΙΚΦΟΡΔ

Από τους μεσοραγόντας πατέρας της Όθωνης ήτας ως αναγγέλεται
απέλαβε την όσον της ... Ομοσπονδιακής Τραπέζης των Χολιγουντ
εν Αμερική

12 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1925
ΤΕΥΧΟΣ 10^{ον}
ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ ΔΡΧ. 3

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΣΚΑΡΔΙΑΚΟΣ

ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΕΟΥΣ 41 — ΑΘΗΝΑΙ

ARTSTIQUE

ΤΑ ΕΚΛΕΚΤΟΤΕΡΑ ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ — Η ΕΙΛΙΚΡΙΝΕΣΤΕΡΑ ΕΡΓΑΣΙΑ

Η. Ι. ΓΑΛΑΤΕΡΟΣ

ΕΜΠΟΡΟΡΡΑΠΤΗΣ

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 81

ΕΡΓΑΣΙΑ ΕΥΣΥΝΕΙΑΝΤΟΣ — ΤΙΜΑΙ ΛΟΓΙΚΑΙ — ΕΦΑΡΜΟΓΗ ΤΕΛΕΙΑ

ΚΡΙΝΟΣ

Τὸ διαλεκτὸ Κρητικὸ σαποῦνι

Γιὰ κάθε σπῆτι

Γιὰ κάθε χρῆσι

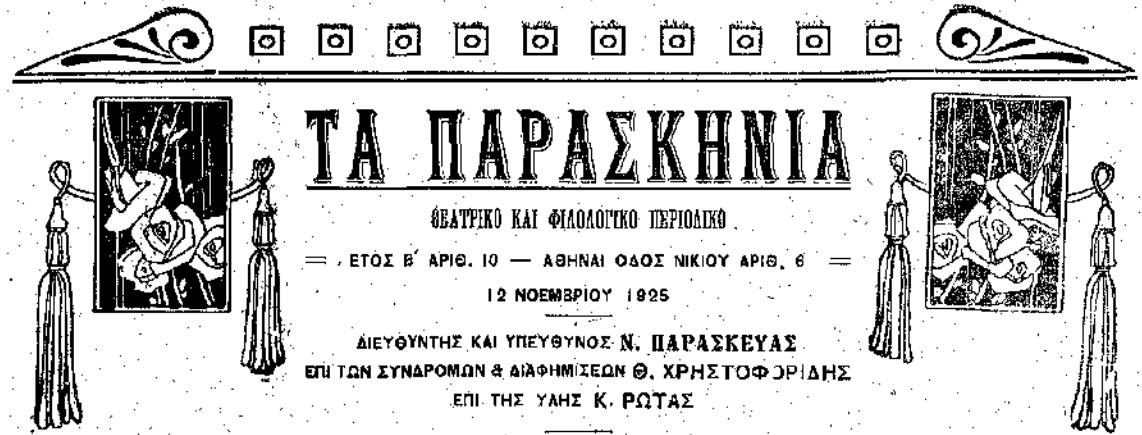
Ἀρωματικὰ—Λευκὰ—Πράσινα

Πρατήριον: Παραπλεύρως Κοτοπούλης

Ο ΛΟΥΪΖΙΔΗΣ

ΑΡΙΣΤΕΙΔΟΥ 10 — ΣΤΟΑ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑΣ

Ο ΚΑΛΛΙΤΕΡΟΣ ΡΑΠΤΗΣ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

ΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ

ΘΕΑΤΡΙΚΟ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

ΕΤΟΣ Β' ΑΡΙΘ. 10 — ΑΘΗΝΑΙ ΟΔΟΣ ΝΙΚΙΟΥ ΑΡΙΘ. 6

12 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1925

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ Ν. ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ
ΕΠΙ ΤΩΝ ΣΥΝΑΡΟΜΩΝ & ΑΙΔΕΦΗΜΙΣΕΩΝ Θ. ΧΡΗΣΤΟΦΩΡΙΔΗΣ
ΕΠΙ ΤΗΣ ΥΑΗΣ Κ. ΡΩΤΑΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ	Ἔτησίαν	Δραχμαὶ 100	Τιμὴ ἐκάστου φύλλου διὰ τὰς Ἀθη-	
	Ἑξάμηνος	55	γας καὶ Πειραιᾶ	Δραχμαὶ 8
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ	Ἔτησίαν	Γ. Δ. 50	Διὰ τὰς ἐπαρχίας	4
	Ἑξάμηνος	25	Διὰ τὸ Ἐξωτερικόν	Γ. Δ. 1

ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΑ ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΜΕΝΑ ἢ ΜΗ ΔΕΝ ΕΠΙΣΤΡΕΦΟΝΤΑΙ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΟΔΟΣ ΝΙΚΙΟΥ 6

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΩΝ «ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΩΝ»

Τὰ «Παρασκήνια» προκηρύσσουν διαγωνισμόν μονοπράκτου θεατρικοῦ ἔργου (δράματος ἢ κωμωδίας.)

Τὰ χειρόγραφα θὰ συνοδεύονται μὲ κλειστὸν φάκελον ἐντὸς τοῦ ὁποίου θὰ εἶναι τὸ πραγματικὸν ὄνομα τοῦ συγγραφέως ἔξωθεν δὲ ὁ τίτλος τοῦ ἔργου.

Ἡ προθεσμία δοῖζεται τριῶν μηνῶν λήγουσα τὴν 31ην Ἰανουαρίου 1926.

Ἡ κριτικὴ Ἐπιτροπὴ θέλει δοισθῆ ἅμα τῇ λήξει τῆς ἀνω προθεσμίας καὶ θέλει περατώσει τὸ ἔργον τῆς ἐντὸς 15ημέρου.

Βραβεῖον δοῖζεται ἐν ἑκ δραχμῶν χιλίων πεντακοσίων. Ἡ εἰκὼν τοῦ συγγραφέως θὰ δημοσιευθῆ εἰς τὰ «Παρασκήνια» μετὰ τῆς ἀναλύσεως τοῦ ἔργου.

Τὸ ἔργον θὰ παιχθῆ καὶ θὰ τυπωθῆ ἀποτελοῦν ἰδιοκτησίαν τῶν «Παρασκηνίων» διὰ πέντε ἔτη.

Τὰ χειρόγραφα ἐντὸς τοῦ βραβευθέντος θέλουσιν ἐπιστραφῆ εἰς τοὺς ἀποστολεῖς των.

Πρὸς ἀποφυγὴν ἀπωλείας τὰ χειρόγραφα νὰ σταλοῦν συστημένα.

ΠΛΗΡΕΣ ΑΝΟΙΓΜΑ ΤΗΣ ΧΕΙΜΕΡΙΝΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

ΣΧΟΛΕΙΑ—ΘΕΑΤΡΑ—ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΙ—ΣΥΝΑΓΩΓΕΣ—ΕΚΘΕΣΕΙΣ—Η ΚΟΥΡΣΕΣ—Η ΜΟΔΑ—ΟΙ ΧΟΡΟΙ ΚΑΙ Η...ΕΚΛΟΓΕΣ

—Εὐρισκόμεθα ἐν πλήρει ἀνοίγματι τῆς χειμερινῆς καιρῶν. Ὅλα τὰ ἱστία τοῦ καλλιτεχνικοῦ σκάφους ἀνοίγμενα εἰς τὸν ὄριζοντα τῆς Ἀθηναϊκῆς ζωῆς. Τὴν ἀρχὴν ἐσημείωσαν ἡ φθινοπωρινὴς κούρσας. Ἐπικολούθησε τὸ ἀνοίγμα τῶν σχολείων καὶ ἄλλων τῶν ἐκπαιδευτικῶν ἰδρυμάτων. Μεθ' ὃ ἤνοιξαν τὰς πύλας των αἱ ἐκθέσεις τῶν παρισινῶν μοντέλων. Ἀμέσως κατόπιν ἤρχισεν ὁ θόρυβος τῶν τζαζ-μαπῆν εἰς τὰ χοροδιδασκαλεῖα. Συγχρόνως ἐπλημύρισαν ἀπὸ φῶτα καὶ εἰκόνας αἱ εἰσοδοὶ τῶν

κινηματογράφων καὶ ταυτοχρόνως ἔκαμε τὴν ἐμφάνισίν του, ὁ χειμερινὸς θίασος Ἑνωσις Καλλιτεχνῶν. Τὴν αὐτὴν σχεδὸν ἐσπέραν ὁ κ. Μητρόπουλος ἔδωσε τὸ σύνθημα εἰς τὴν ἐξόρμησιν τῶν ἡχῶν ἀπὸ τὴν διπλῆν ὀρχήστραν εἰς τὸ Κεντρικὸν τὴν δ' ἄλλην πρωτῶν ὁ Πανασσὸς ἐφιλοξένει τὰ ζωγραφικὰ ἔργα τοῦ κ. Γεμερητί. Δὲν ἔμεινε παρὰ ἡπροκήρυξις τῶν ἐκλογῶν ἤτις ἔκλεισε τὴν μεγαλειώδη οἰβερτὺρ καὶ ἤδη πλέομεν ἐν ἀνοικτῷ πελάγει μεδιδύθουσιν πρὸς τὸν βορρυσίωδον λιμένα τοῦ Τριωδίου.

ΘΙΑΣΟΣ

«ΕΝΩΣΙΣ ΕΛΛΗΝΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ»

ΘΕΑΤΡΟΝ ΑΠΟΛΛΩΝ

Έναρξις: «Νόμος του Άγριου»

Την Πέμπτην 16 Ὀκτωβρίου ἔκλειμεν ἑναρξιν τῶν παραστάσεων τοῦ ὀθιάσου «Ἐνωσις Ἑλλήνων Καλλιτεχνῶν» εἰς τὸ χειμερινὸν θεατράκι «Ἀπόλλων».

Ὁ θιάσος οὗτος εἶναι ἀποτέλεσμα ἐπιχειρηματικῆς προθέσεως ἡ δὲ μανούβρα τῆς συγκροτήσεώς του εἶχε καὶ μίαν κωμικὴν γωνίαν. Ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἐνδιαφέρει εἰμὴ καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὸ δεδομένον νὰ λαμβάνη ἀρχικὴν κίνησιν ἢ τέχνην ἀπὸ τὸ κεφάλαιον καὶ νὰ ἀποτελεῖ ἢ οὐσία τῆς ἑνα ἀπὸ τὰ ἀπειρα θρηπτικὰ εἶδη τοῦ κεφαλαίου.

Δὲν γνωρίζομεν κατὰ πόσον εἶναι γενικῶς καὶ ἀπολύτως καθιερωμένη ἀρχὴ νὰ λαμβάνη ζωὴν μία καλλιτεχνικὴ πρόθεσις μόνον διὰ τῆς ὀλικῆς ἀρωγῆς.

Πιστεύομεν ὅμως ὅτι ἡ Τέχνη ὀχιμόνον ἰκέτις δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ ἔρχεται ἐνώπιον τοῦ χουσοῦ ἀλλὰ παρουσιαζομένη γυμνῆ, καὶ ὀχι εὐσαρκος νὰ γοητεύῃ καὶ σύρη στὰ πόδια τῆς τὸν χρυσὸν δοῦλον. Μ' ἄλλα λόγια ἂν μία ἑνωσις καλλιτεχνῶν ἐνεφανίζετο ἐνώπιον τοῦ διψῶντος διὰ τέχνην κοινού χωρὶς νὰ ἔχη ἔμπρὸς τὸ βλέμμα τῆς τὸν ἀπαιτητικὸν χρηματοδότην ἢ τὸ διστακτικὸν πορτοφῶλι τοῦ θεατοῦ ἀλλὰ μόνον τὸ ὄραμα μιᾶς ἰδέας πιστευομένης θὰ τῆς ἤρχοντο βροχηδὸν τὰ κεφάλαια ὀχι ἀπὸ τὸ ἐγωϊστικὸν καὶ ἀπληστον σιδηροῦν χρηματοκιβώτιον με σκοπὸν ἀπομιμήσεως τῆς μεταλλοφόρου φλεβῆς, ἀλλὰ ἀπὸ τὸ βαλάντιον τοῦ τιμίου πελάτου ποῦ ἀγοράζει καὶ πληρώνει με χαρὰν καὶ προθυμίαν ἐκεῖνο τοῦ ὀποίου ἀκριβῶς ἔχει ἀνάγκη, τὸ ὀποῖον ζητεῖ, τὸ ὀποῖον τοῦ δίδεται ἀπὸ τὴν πηγὴν τοῦ ἀνὀδευτον.

Πιστεύομεν τοῦτο καὶ ἀποτροπιαζόμεθα τὸν ἐμφανιζόμενον ὀς προστάτην, ἐκμεταλευτήν, αὐτὸν τὸν φουσκωμένον χρυσοκάδεον ἐπιχειρηματίαν ποῦ σέρνει ἀπὸ τὸ ἀδύνατο χερσὶ τὰ λεπτοφυῆ αὐτὰ ὀρφανὰ πλάσματα τῆς καλλιτεχνικῆς βλαστῆσεως.

Τὰ αἰσθηματὰ αὐτὰ δὲν πέρουν τὴν βαρύνετὰ των ἀπὸ τὴν σύμψηξιν τοῦπερὶ οῦδὸ λόγος θιάσου ἀλλὰ διατηρῶνται γενικῶς. Πολλὰκις δὲ ἢ ἐνέργεια τοῦ κεφαλαίου ἐπὶ τῶν καλλιτεχνῶν δὲν εἶνε καταθλιπτικὴ, ὀπως καθὼς ὀποθέτομεν συμβαίνει καὶ εἰς τὸν ἐν λόγῳ θιάσον, τοῦναντίον πολλὰκις ὀπηρεται, συμβάλλει καὶ ζωογονεῖ ἀλλὰ γιὰτὶ νὰ προηγεῖται; Γιὰτὶ νὰ ἀποτελεῖ ἀπόλυτον προῦπόθεσιν; Γιὰτὶ νὰ προπορεύεται καὶ ὀπίσω ἀπὸ τὴν σημαίαν του ν' ἀκολουθῇ ἢ Τέχνη ὀς πρόβατον ἀπολωλός; Γιὰτὶ νὰ προηγεῖται μὴ κοιλιὰ ἐπάνω σὲ δύο πόδια καὶ νὰ ἔπεται συρομένη με σπασμένα φτερά μὴ θεὰ ἀξία καλλιτέρας τύχης;

Ἴδου ἢ μελαγχολικὴ ἀπορία ἔμπρὸς εἰς τὸ ἀκατάλυτον αὐτὸ γεγονός.

* Τέλος, ὀ θιάσος αὐτὸς ἀποτελεσθεῖς ἀπὸ δοκίμους καλλιτέχνας, ἐφοδιασθεῖς με τεχνικὰ καὶ καλλιτεχνικὰ ἐκπροσωπήσεις, διαφημισθεῖς με σεμνότητα καὶ ἠσυχίαν ἔκαμε τὴν παρουσιάσιν του με τὸ ἔργον τοῦ Ρώσου Ἀρτσιμπάτσεφ «Ὁ νόμος τοῦ Ἀγρίου».

Ἡ πρώτη ἐμφάνισις ἐτιμήθη ἀπὸ τὸ κοινόν, τὸ θεατράκι ἦτο γεμάτο.

Ὀἱ καλλιτέχνας μολονότι ὀχι τελείως παρασκευασμένοι ἐφιλοτιμήθησαν νὰ ἀνταποκριθῶν στοὺς ὀόλους των. Ὀ κ. Βεσάκης ἔπαιξε με τὴν ἄνεσιν τοῦ ἀνθρώπου ποῦ εὐρισκεται εἰς τὸν δρόμον του. Ὀ κ. Γαβρηλίδης ἔδειχθη ἀντάξιος τῆς πολυετοῦς του πείρας. Εἰς τὴν τετάρτην πράξιν τοῦ ἔργου, τὸ κοινόν ἐχειροκρότησεν αὐθορμήτως καὶ ἐπαναληπτικῶς τὴν σκηνὴν τοῦ λακτίσματος, σκηνὴν ἀγρίαν, ἀπρεπῆ ἀπὸ ἐκεῖνας εἰς τὰς ὀποίας χρειάζεται δύναμις τέχνης ὀστε νὰ μὴ σοκάρουν. Ἡ κ. Μηλιαδου ἀνέλαβε ὀόλον ὕπερ τὰς δυνάμεις τῆς, τὸν διεσπάθιας, μολονότι κατέβαλε πᾶσαν προσπάθειαν καὶ εὐσυνειδησίαν νὰ σηκῶσῃ τὸ βάρος του. Εἰς τοῦτο βεβαίως πταίει ὀ σκηνοθέτης ἢ ὀ καλλιτεχνικός Διευθυντής (ἀγνωστοῦμεν πῶς ἔχουν προσδιορισθῇ τὰ διαμερίσματα τῆς δικαιοδοσίας των δύο αὐτῶν ὀπηρεσιῶν, καὶ θὰ ἐπιθυμοῦμε νὰ ἐπληροφοροῦμεθα).

Ἡ κ. Χρύσα Καλὸ ἐνεδύθη τὸν ὀόλον τῆς σάν κατὶ γνώριμον, ἔξαιρητικὰ φυσικῆ, τελεία.

Ἡ κ. Βιτωρὴ με τὰ κόμματα ποῦ ἔβαζε γιὰ νὰ πάρῃ τὴ συνέχεια τοῦ ὀποβολῆς ὀπηρεσε κωμικῆ, δὲν ἠθέλησε δὲ ὀς φαίνεται νὰ τιμῆσῃ τὸν ὀόλον τῆς δὲν ἐνδιαφέρθη ἀσφαλῶς, ἴσως με λίγην προθυμίαν τὸν ἔτακτοποῖε ὀπως ἔπρεπε.

Ὀἱ λοιποὶ κῆριοι ἐστάθησαν κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἦττον καλοὶ.

Ὀ ὀποβολῆς ὀχι μόνον με τὴν κυριαρχοῦσαν φωνὴν του, ἀλλὰ καὶ με τὴν ἐκάστοτε μετατόπισιν τῆς λάμπας του εἶχε κατανήσει σωστὸς ταραχοποιός.

Ἡ σκηνοθεσία τῆς πρώτης πράξεως καὶ τῆς τελευταίας παρουσίαζε τὸ ἀναπόφευκτον τοῦ νὰ ἔχη ἔδαφος ὀπαίθρου καὶ νὰ βροντοῦν ὀ βηματίζοντες στὰ σανίδια, νὰ καρφῶνουν σπαθὶα καὶ μάλιστα με χτύπους ὀσαν νὰ τὸ ἔκαμναν ἐπίτηδες. Τὸ κλειστὸ σαλόγι των μεσαίων πράξεων καλὸ κ' εἰπρόσωπο.

* Ὀ κ. Ἀρτσιμπάτσεφ τοῦ ὀποῖου εἶδομεν καὶ τὸ ἔργον «Ζήλεια», παχθὲν πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ὀπὸ τῆς κ. Κυβέλης, ἀρθεσκεταῖως φαίνεται εἰς τὴν μονογραφίαν χαρακτῆρων—τύπων ποῦ κινῶνται συμφῶνως πρὸς μίαν κεντρικὴν ἰδέαν ἀφορῶσαν ἑνα πάθος (Ζήλεια) ἢ ἑνα σύστημα ἠθικῶν (νόμος τοῦ ἀγρίου).

Ὀ συγγραφεὺς φωράται ἀκολουθῶν βῆμα πρὸς βῆμα τὴν ἀνάπτυξιν καὶ τὴν διαφύτισιν τῆς κεντρικῆς του ἰδέας, ἀπορρίπτων χωρὶς δισταγμὸν ὀτι περιττεῖται εἰς τὸν σκοπὸν του ἔστω καὶ ἂν συμβαίνει νὰ τὸ ἐπιθυμῇ ὀ θεα-

τῆς. Δεικνύεται διὰ τὴν ὀπόθεσιν καὶ τὴν δραματικὴν συνέχειαν των γεγονότων ἐνδιαφερόμενος τὸσον ὀσον ταῦτα τοῦ εἶναι ἐπαρκῆ ὀπωσδήποτε ὀς μέσα. Ἡ εἰδήσις τοῦ τόπου καὶ τοῦ χρόνου ὀσον καὶ ὀ χρωματισμὸς των δύο αὐτῶν στοιχείων ἀποτελεῖ δι' αὐτὸν ἐπίσης δευτερεύουσαν ἀσχολίαν. Ἀπότορον σκοπὸν καὶ ἐπιζητήσιν ὀρισμένων ἀποδείξεων δὲν παρουσιάζει. Φιλοτεχνεῖ ἑνα πλάσμα, περιστρέφει εἰς ὀλα τὰ βλέμματα καὶ ἐπιδεικνύει ἔξ ὀλων τῶν πλευρῶν του ἑνα πάθος. Ἐπιμελεῖται τὴν ἐξάντησιν τοῦ θέματός του, ζητεῖ νὰ ὀρίψῃ φῶς ἔξ ὀλων των πλευρῶν. Τοῦτο τοῦ ἀρθεσει, ἀποτελεῖ τὴν λιανοποιήσιν του. Ματαῖως ὀ θεατῆς περιμένει λύσεις καὶ συνέπειες γεγονότων. Ἐκεῖνος εἶναι τελείως ἀπεροφημένος εἰς τὴν ἀρχιτεκτονικὴν τοῦ τύπου τοῦ ἠρώος του.

Ὀ ἀνδρικός ἐγωϊσμὸς ὀ φυσικός καὶ πρωτόγονος, ἰδου τὸ θέμα του εἰς τὸν «Νόμον τοῦ ἀγρίου». Ὀ ἠρώς του ἔχει γυναῖκα ὀραίαν, νέαν, πιστὴν καὶ εἶναι τῶρα μὸλις νυμφευμένος. Ἐχει ἐν τούτοις σχέσεις με τὴν γυναῖκα τοῦ στενοῦ τοῦ φίλου με τὴν ὀποῖαν καὶ πρὸ τοῦ γάμου του εἶχε. Εἰς τὸν φίλον του αὐτὸν παραπονοῦμενον με συντριβὴν καὶ κατάπληξιν ἔξ αἰτίας ἀνωμόμου ἐπιστολῆς, ψεύδεται, τοῦ δίδει τὸν λόγον τῆς τιμῆς του, τὸν διαβεβαίῶνει σταθρὰ καὶ ψυχραῖα ὀτι δὲν τοῦ κἀμνει τὴν ἀτιμίαν αὐτῆν καὶ μετ' ὀλίγον δίδει ὀραντεβῖν εἰς τὴν γυναῖκα του, καὶ μετ' ὀλίγον ἐπιτίθεται καὶ κατακτὰ τὴν ἀδελφὴν τῆς ἰδικῆς του γυναῖκός. Συλλαμβάνεται ἐπ' αὐτοφῶρῳ ἢ γυναῖκα του πληροφορεῖται τὴν αἰσχρὰ διαγωγή του, αὐτὸς προσπαθεῖ νὰ δικαιολογηθῇ, αὐτὴ ὀμως «γιὰ νὰ τὸν ἐκδικηθῇ» πηγαίνει καὶ παραδίδεται εἰς κάποιον ἀξιωματικὸν ποῦ ἀπὸ καιρὸ τῆς ἔκανε κόρτε. Ὀ ἠρώς τὴν συλλαμβίνει ἐπ' αὐτοφῶρῳ, γίνεταί μανιώδης, ἀπὸ ἔνοχος μεταβάλλεται εἰς κατήγορον καὶ εἰς τὰ δάκρυα καὶ τῆς ἔκσετες συγχωρήσεως τῆς γονατιστῆς γυναῖκός του τῆς ἀπαντὰ κυλώντας τὴν στὸ πάτωμα μ' ἑνα λάκτισμα. Τέλος εἰς τὴν μονομαχίαν με τὸν ἀξιωματικὸν ἀντὶ νὰ πυροβολῆσῃ εἰς τὸ «τρία» τοῦ μάρτυρος πυροβολεῖ εἰς τὸ «ἑνα» σκοτῶνει τὸν ἀντίπαλον καὶ φεύγει ὀρημητικός.

Αὐτὸς εἶναι ὀ τύπος, τύπος γενικός, ἀφηρημένος ἔχων ὀς κινητήριον δύναμιν τὸν «νόμον τοῦ ἀγρίου». Περὶ αὐτὸν ὀς περὶ ἀπλανῆ στρέφονται τὰ λοιπὰ πρόσωπα, δορυφόροι. Ἡ συνέπειαν των γεγονότων ἐπιθυμῇ τὴν ἀπορεῖαν εἰς τὰ πρόσωπα, ἀλλ' αὐτὰ ἐκβιάζονται εἰς τὴν πορείαν β' ποῦ ἀφορᾷ τὴν φιλοτέχνησιν τοῦ κεντρικοῦ τύπου.

Στὸ νὰ ρυθμῆσῃ τὸν διάλογον καὶ τὴν κίνησιν ὀστε νὰ παρουσιάσῃ φυσικὴν ψυχολογίαν καὶ δραματικὴν στιγμὴν εἶναι ἐπιδειξιώτατος

ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗΝ ΕΚΘΕΣΙΝ ΤΟΥ κ. Β. ΓΕΡΜΕΝΗ ΕΙΣ ΤΟΝ "ΠΑΡΝΑΣΣΟΝ."

Ἡ Βοσκή.

Τὸ ὀργωμα.

Ἡ σκηνικὴ τέχνη τοῦ εἶναι οἰκεία. Ἀλλ' ὀς εἶπον καὶ ἀνωτέρω, τὸσον ἀπορροφᾶται ἀπὸ τὴν ἀπόλαυσιν τοῦ νὰ ἐπιδείξῃ μίαν καὶ μόνην ἀποψιν καθ' ὀλας τῆς τὰς πλευρῶν, ὀστε τοποθετεῖ δύο πράξεις ἐν ἀρχῇ τοῦ ἔργου ποῦ ἀπὸ τῆς ἀπόψεως δραματικῆς συνέχειας, στέκουν μετέωροι. Διότι ἢ δράσις ἀρχίζει εἰς τὴν τρίτην πράξιν. Εἰς τὴν τετάρτην λαμβάνει ὀσχυρὰν μορφήν καὶ εἰς τὴν τελευταίαν ἐνώ ἀναμένεται λύσις εἰς τὴν δράσιν αὐτὴν παρουσιάζεται πάλιν πράξις ἀφορῶσα τὸ πρόσωπον τοῦ ἠρώος καὶ ὀχι αὐτὴν τὴν ἀναμενομένην λύσιν τῆς δράσεως.

Τοιοτοτρόπως, ὀχι μόνον ἢ πρώτη καὶ δευτέρα ἀλλὰ καὶ ἢ πέμπτη εἶναι ἀσύμδετοι εἰς τὴν δράσιν ἐνωμένοι δὲ μόνον εἰς τὸ ἠθικὸν ὀσῶμα, τὴν ἐκτύπωσιν τῆς μορφῆς τοῦ ἠρώος. Ἡ παρατήρησις δὲ αὐτὴ μᾶς κἀμνει νὰ ἔχω-

μεν την ιδεαν ότι ο δρόμος του Αρτσιματάσση ήταν η γλυπτική μάλλον.

Κ. ΡΩΤΑΣ

Ο ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ

ΤΙ ΛΕΓΟΥΝ ΟΙ ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑΤΙΑΙ

ΤΟ ΕΦΕΤΕΙΝΟΝ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

Επιθυμούντες να πληροφορησώμεν τους αναγνώστας μας δια την εφετεινήν κινηματογραφικήν κίνησιν προγραμματικώς, κατηνύθημεν εν πρώτοις εις τα γραφεία του κινηματογράφου Ίντεάλ. Ο κ. Σηφάκης τον οποίον εύρομεν μάς άραδιασε προθύμως μερικά άπό τα σπουδαιότερα έργα που θα προβληθούν έφετος.

«Η Ναύς» το πασίγνωστον έπος του Ντ' Αβουίντσιου, ο Πλοίαρχος Βλουίντ, ένας Βρετανικός ναυτικός θρύλος έξόχου ενδιαφέροντος, ο «Κόμης Κόστια» του Ακαδημαϊκού Χερμουλιές, τα «μαύρα ρόδα» με πρωταγωνιστήν τον Γάπανα Γκακαράβα, ή «Οργωνοπαίτρια», του Σαβιέ ντ'ε Μοντεπέν και το μυθώδες εις πλοῦτον, και άτατόλικον χρώμα «Κλέπτης της Βαγδίτης» ταινία άπεσπασμένη άπό το μοναδικόν έργον των έποχών: «Χίλιες και μία Νύκτες» με πρωταγωνιστήν τον Δούγλας Φαίρμπαγ, ο οποίος για να έννοήσητε πόσην συμπάθειαν έχει παρά των φίλων της δθόνης άρκει να μάθετε ότι πληρώνει 15 εκατομμύρια δολάρια ως φόρον καθαρών προσόδων κατ' έτος. Την τελευταίαν ταινίαν ο οίκος Ίντεάλ έξησφάλισε πληρώσας αυτήν με το άδρον τίμημα των 12 χιλ. δολαρίων.

Εκτός των έργων τούτων εις την μεγάλην αίθουσαν του Ίντεάλ θα προβληθούν και άλλαι άριστουργηματικαί ταινίαι λεπτοτάτης καλλιτεχνικής αξίαςως και κοινωνικαί και διδακτικαί, τας οποίας έξέλεξαν με το γούστο που τους χαρακτηρίζει, οι δύο διευθυνταί κ. κ. Κράϊμερ και Λαζάνης περιελθόντες τα Ευρωπαϊκά και Αμερικανικά κέντρα.

Εμφανίζεται ο κ. Λαζάνης και τον παρακαλούμε να μάς πληροφορήση τι αντίληψεις έχει σχηματίση σχετικάς με τα γούστα και τας απαιτήσεις του Έλληνικού κοινού.

Μας άπαντά ότι εις την πρωτεύουσαν άρσονται εις έργα θεαματικά και έντόνου δραματικού ενδιαφέροντος ένω τα λεπτά και ψυχολογημένα έργα έχουν μεγαλύτεραν πέρασιν εις τας επαρχίας.

Τούτο το άποδίδει εις την συρροήν της αυτοκρατίας εν Αθήναις και την νευρικήν έξάντησιν της άλματικώς πληθυνθείσης πρωτεύουσας προσθέτει δε ότι δια την τάξιν των ένταῦθα αυτοκαλομένων «διανοουμένων» δεν τρέφει μεγάλην εκτίμησιν.

Εις ερώτησιν μας αν υπάρχει συναγωνισμός σπουδαίος μεταξύν Οθόνης και Σκηνής, μάς άπαντά άδιστάκτως ότι ο κινηματογράφος θα

περιορίση τόσο τον θέατρον ώστε θάλλη στιγμή να το εξαφανίση τελείως. Εις όλα τα μέρη όπου έχει εκδηλωθή ή βιομηχανία των ταινιών οι καλοί ήθοιοι άφιερούνται εις τον κινηματογράφον ο οποίος έχει γίνει σχολειον, εκκλησία. (Εις τούτο βεβαίως ήμεις έχομεν άπόλυτον αντίρροσιν.)

Ερωτώμεν τον κ. Λαζάνην γιατί δεν εύδοκίμει ή προσπάθεια δημιουργίας κινηματογραφικής βιομηχανίας εις τον τόπον μας ο οποίος έχει τόσα προσόντα άπο άπόψεως άτμοσφαιρας, φυσικών καλονών και άρχαιολογικού ενδιαφέροντος.

Μας άπαντά ότι το μόνον εμπόδιον προς τούτο είνε το Έλληνικόν Κράτος. Ένώ εις τους τόπους όπου υπάρχει ή βιομηχανία της δθόνης το Κράτος φθάνει μέχρι του σημείου να ύπηρετεί την βιομηχανίαν αυτήν, έδώ παρατηρείται το άποκαρδιωτικόν γεγονός να ζητη το κράτος να άπομνήσχη δια της επαχθούς φορολογίας κάθε τοιαύτην προσπάθειαν (εισπράττει περί τα 150 εκατομμύρια φόρον θεαμάτων κατ' έτος) και να ίσταται πεισματωδώς άντιμέτωπον εις σχετικώς αίτήσεις όπως συνέβη με την κινηματογραφίαν της Ακροπόλεως δια την οποίαν ήρνήθησαν να δώσουν την άδειαν. Δια την αντίθεσιν ο κ. Λαζάνης μάς αναφέρει πως επί παρουσία του ο πρωθυπουργός ευρωπαϊκού Κράτους διάταξε να τεθούν εις την διάθεσιν κινηματογραφικού οίκου της χώρας του 10 χιλ. δολάρια και χίλια άλογα άμέσως μόλις του έξητήθησαν.

Εύχαριστούμεν τους κ. κ. Σηφάκη και Λαζάνην δια τας πληροφορίας των και σπεύδομεν όπως επισκεφθώμεν τους διευθυντάς των άλλων κινηματογράφων.

Κ. Ρ.

Ο κ. Πάνος Αραβαντινός του οποίου τας σκηνογραφίας δημοσιεύομεν σήμερα εις τα «Παρασκήνια», άφού άνεδείχθη ΠΑΝΟΣ ΑΡΑΒΑΝΤΙΝΟΣ εργαθείς επί τριετίαν ως καλλιτεχνικός διευθυντής της κρατικής Όπερας του Βερολίνου διαφρίσθη πρό τινος εις την δι' αυτόν δημιουργηθείσαν τιμητικήν θέσιν του γενικού καλλιτεχνικού συμβούλου των Κρατικών θεάτρων του Βερολίνου. Εις το προσεχές φύλλον των «Παρασκηνίων» θα γράψωμεν έκτενώς δια το έργον του.

Από του προσεχούς τεύχους άντι της συνεχείας του λυρικού δράματος «Ο Βασιληάς της σκοτεινής κάμαρας» το οποίον ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ θέλομεν εκδόσει εις βιβλίον, άργου ΤΑΓΓΟΡ χίζομεν την δημοσίευσιν διηγημάτων του αυτού παγκοσμίου συμπαιθεας Ίνδου συγγραφέως Ταγγόρ. Τα δράματα και συγκινητικώτατα αυτά διηγήματα μεταφρασμένα άριστοτεχνικά θα δημοσιεύωνται άυτοτελή εις κάθε τεύχος και θα άποτελούν το άραιότερον στόλισμα του περιοδικού μας.

Ν. ΠΑΡΑΣΚΕΥΑ

ΕΚΕΙΝΟΣ ΠΟΥ ΠΕΡΑΣΕ ΜΕ ΣΤΑ ΥΡΩΜΕΝΑ ΤΑ ΧΕΡΓΙΑ

Δέν άπλωσα τα χέρια μου ούτε για ν' αγαλιάσω ούτε για να κτυήσω κανένα...

ΕΚΕΙΝΟΣ

I

Τον είδα να στέκη στο πεζοδρόμιο με τα μάτια προσηλωμένα στην είσοδο του αντικρουνοῦ κτιρίου. Η περιστροφική πόρτα της εισόδου αυτής εδρίσκειτο σε διαρκή κίνηση και τα κρύσταλλα της άστραφταν. Κύριοι και κυρίες με ύφος πολυάσχολο μπαινόβγαϊναν.

Ορθιος στην άκρη του αντικρουνοῦ πεζοδρομίου, σάν στήλη, είχε καρφώσει το βλέμμα στη μεγαλοπρεπή είσοδο — ποιός ξέρει πόσην ώρα έμεινεν εκεί.

Το ύφος του είχε και το διστακτικό και το άμφίβολο. Τον έπλησίασα. Τον άγγιξα στον άγκώνα. Εστράφη, με κύτταξε, ήθέλησε να δεξή ευχάριστη έκπληξη μα δεν έδειξε παρά το τακτικό του εκείνο ύφος της έγκαρτερήσεως, του θλιβερού εκείνου και άδιόρατου παραπόνου.

Ήταν χλωμός, άνήμπορος, χωρίς κέφι, όπως πάντα.

Μου έξήγησε ότι είχε την πρόθεση να επισκεφθί το διευθυντή της εταιρίας που ήσαν εκεί άντίκρου τα γραφεία της.

— Είνε μεγάλη ανάγκη να τον ιδώ, μου είπε, και όμως... εύχομαι να μήν είναι μέσα ναήχη φύγη μακριά...

— Τότε να μήν πιάς του είπα, ότι έχεις να ζητήσης θα το ζητήσης άσχημα και δε θα σου γίνη. Πάμε!...

Πειθήνια μ' άκολουθήσε.

Έτσι μάς άκολουθούσε, σάν άρνι όταν του λέγαμε, έλα...

Αρκετό διάστημα στο δρόμο ήταν σιωπηλός, σκεπτικός, έσφοδρ κατηφής όπως πάντα. Άρχισε κάποτε να μιλή. Μιλούσε άλλοτε άποτεινόμενος σ' έμένα, άλλοτε ώσάν να μονολογούσε.

«Έξορις... είναι τα γραφεία ενός ανθρώπου, κάποιου ανθρώπου εύτυχημένου, ενός άπό κείνους που έχουν την τύχη να κληρονομούν ή που τους έλαχαν όλα καλές συμπτώσεις.

Η σύμπτωσης!

Είμαστε άφημένοι στη διαθεσή της.

Η σύμπτωσης μπορεί να σε οδηγήση ίσα με την καρμανιόλα χωρίς να το καταλάβης — μπορεί και να σε κινή άρχοντα με τον ίδιο πάλι

τρόπο.

...Τι όραία θύρα! Με τέσσερα φύλλα που γυρίζουν, φτιαγμένη άπο ξύλο καλό και χονδρό κρύσταλλο...

Μπαινόβγαϊνε κόσμος, καλοντυμένοι κύριοι, περιποιημένοι, καθαροί, άνθρωποι που περνούν τη ζωή τους ξεκούραστα δίχως έγνοιες. Κύριοι που έχουν τον καιρό και το κέφι να μιλούν μετρημένα και καθαρά, να χειρονομούν με κομψότητα και χάρι, να περπατούν ρυθμικά, να κυττούν της γυναίκες, να χαιρετούν με πολλήν ευγένεια.

...Και όλοι βιαστικοί, είχαν δουλειές σπουδαίες, δουλειές καλές που θα τους έδιδαν χρήματα πολλά. Άξιοι άνθρωποι!... Άξιοι για όλες της εύτυχίες της ζωής... Τι εύτυχημένοι πρέπει να ναι οι άνθρωποι αυτοί, οι ζωηροί, οι καλοθρεμμένοι με της καλές δουλειές, της πολλές υποθέσεις και τα όραία γραφεία.

Έτσι μιλούσε. Σάν παιδί. Είχε στιγμές που ή άφέλεια στη σκέψη του έφθανε το παιδαίτιο ύφος.

Έξακολούθησε:

«Είνε μεγάλη εύτυχία ναήχη μια καλή δουλειά, ένα καλό γραφείο με όμορφα έπιπλα, με ζωηρά φώτα το βράδυ» να κέρνης ότι πόσα θέλεις αναλόγως του επισκέπτου» να μήν έχη κανείς το δικαίωμα να σ' ένοχλήση για παράδες, για χρέη.

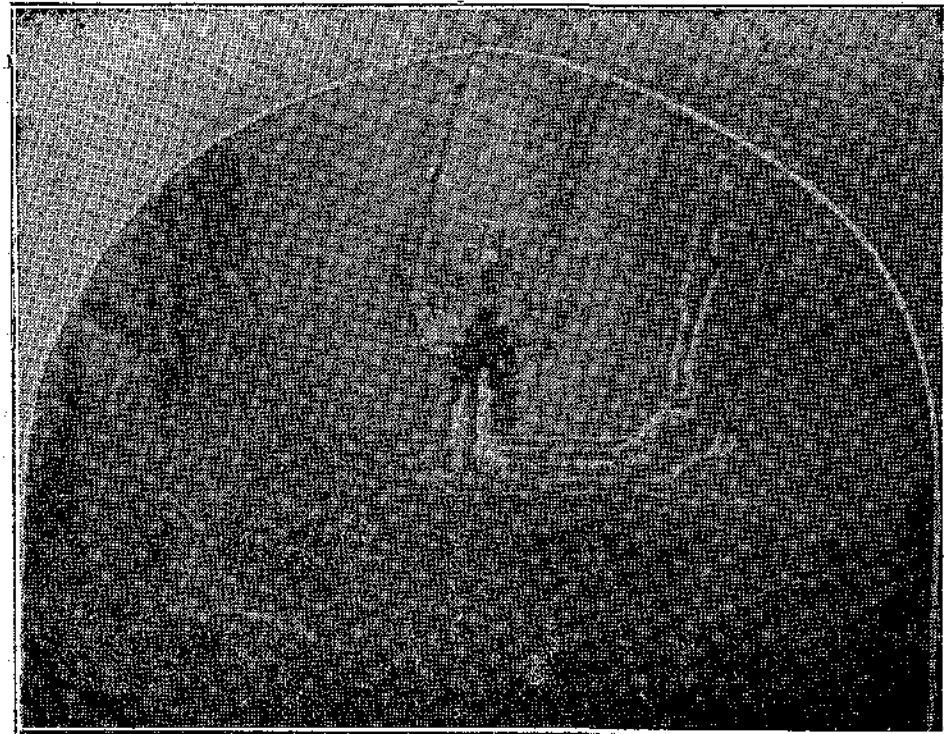
Να βασίσης ένα μολυβάκι καλοεξευμένο και να βάσης μονογραφές που θα γίνονν χρήμα άργότερα... (άκολουθεί)

Εις την πρώτην εμφάνισιν ο σύλλογος μάς παρουσίασε Βάνγερ. Εις την δεύτεραν Μπετόβεν. Ηρχισε δηλαδή ΑΙ ΣΥΜΦΩΝΙΚΑΙ ΤΟΥ μέσως με τους προφήτας ΣΥΛΛΟΓ. ΣΥΝΑΥΛΙΩΝ της μουσικής βίβλου. Ο εμπνευσμένος αυτός μαέστρος, ο Μητρόπουλος, έννοει να άρπάση το Έλληνικόν κοινόν άμέσως και να το φέρη επί πτερυγών άνέμων, εις το πλήρες χάος των έπιτά ούρανών εις την δόξαν του ανθρώπου και του Θεού. Δέν προβαίνομεν έδώ εις άναλυσιν των μουσικών έργων ούτε της έκτελέσεως αυτών. άλλ' άρκούμεθα να εκδηλώσωμεν την βαθυτάτην μας εύγνωμοσύνην εις τους συντελεστάς ενός έργου του οποίου ή ανάγκη ήτο μεγάλη και οι καρποί θα είναι θαυμαστοί.

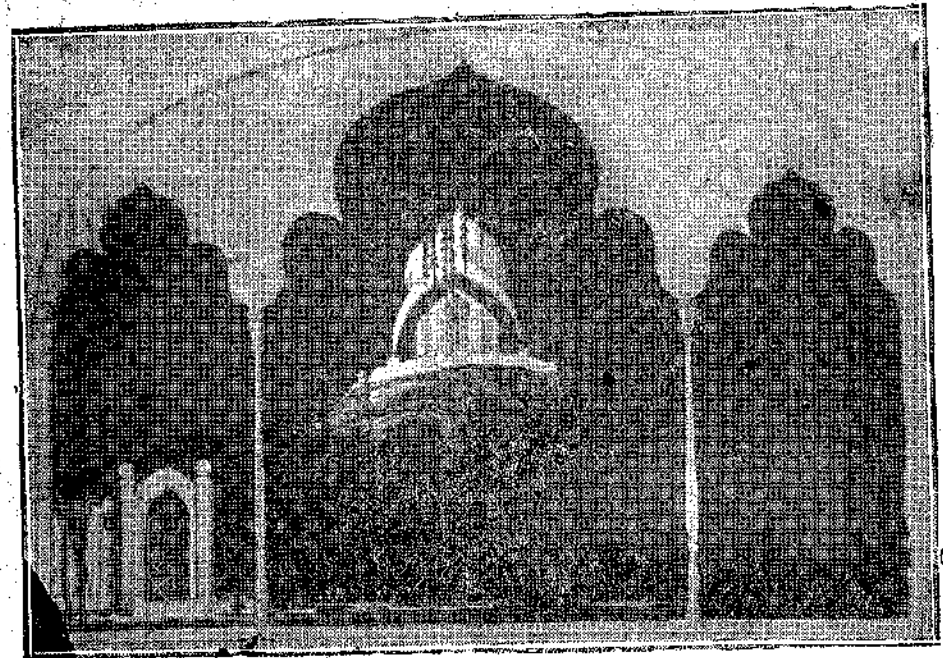

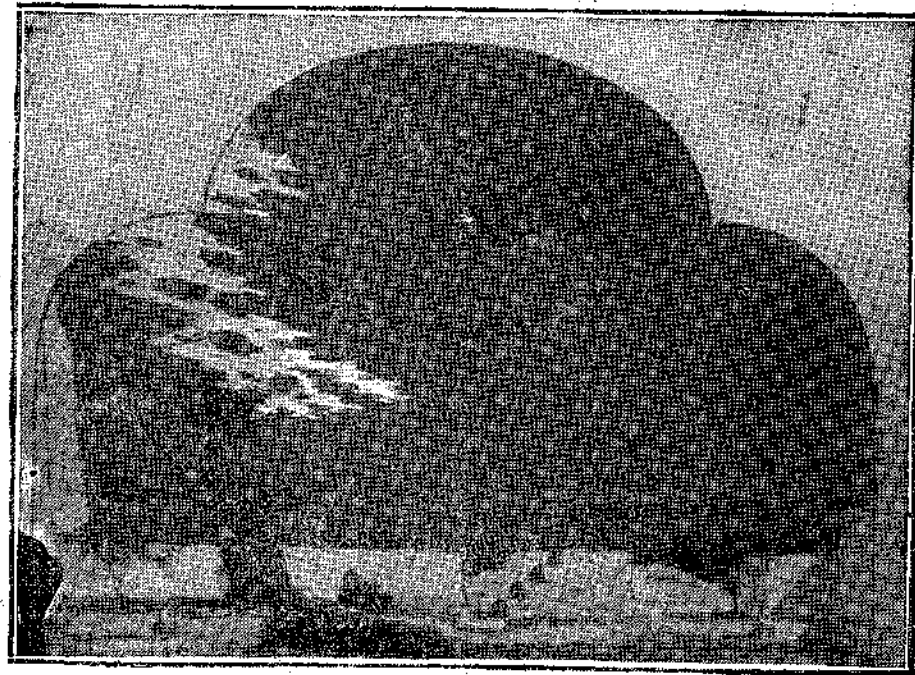
ΑΠΟ ΤΑΣ ΘΑΥΜΑΣΤΑΣ ΣΚΗΝΟΓΡΗΙΑΣ ΤΟΥ Κ. ΠΑΝΟΥ ΑΡΑΒΑΝΤΙΝΟΥ

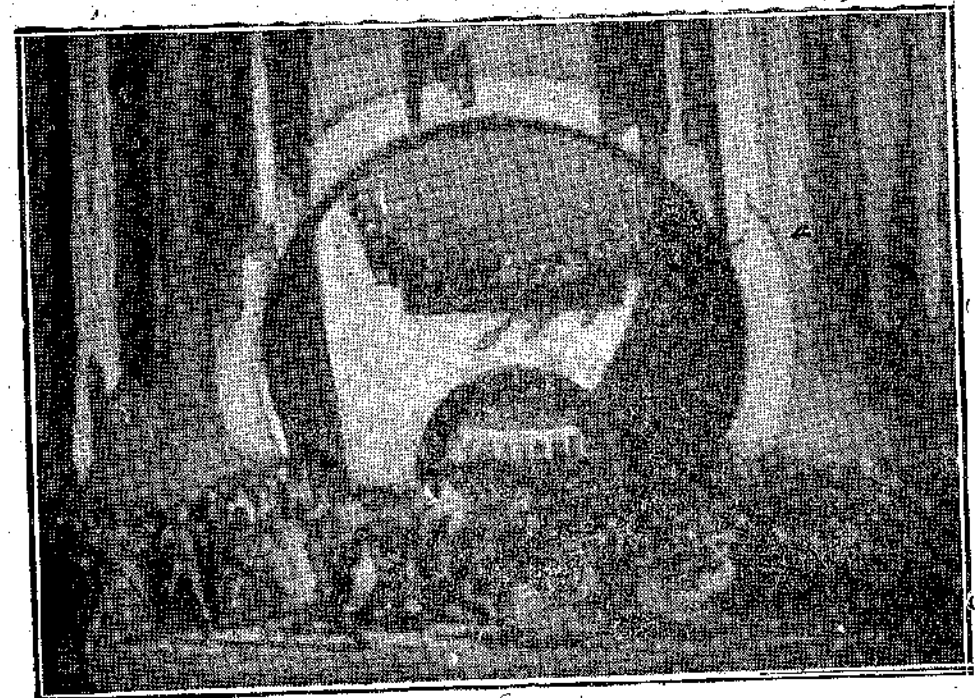
Πέρσιφαλ.

«Η Κυρία χωρίς σιά» Μειλόγραμμα του Ριχάρδου Στρέσσνερ

Γ' Πράξις από τὸ «Τριστάκος καὶ Ἰθάκη» τοῦ Βάγνερ

Γ' Πράξις τῆς «Κάρμεν»· Τὸ Μπαλλέτο

ΠΑΥΛΙΑΝΗΣ [Ακούσια και σαν αφηρημένος]: Ναί!

ΤΣΙΓΓΑΝΑ. Βλέπω έναν κήπο, με κάτι άψηλα πελώρια δέντρα και στην άκρη μιας δέντροστοιχίας έσάς που περιμένετε κάποιον... Μια κοπέλλα!.. Καθεμέρα γίνεται έτσι. Της λέτε πολλά. "Ω! ή αγάπη σας, πώς χύνεται στη ψυχή της όσαν μεθυστικό πιστό! Και τα λόγια σας πώς έχουν τη δύναμη να ξυπνούνε στο Είναι της βλο, λαχταριστό τον πόθο της Ζωής στην άγκαλιά σας!

ΜΑΓΝΗΣ. Μά είνε άριστούργημα! Σώνουνε τα περασμένα σου, Παυλίδη, να άμορφήνουν ολόκληρη τη ζωή σου!

ΤΣΙΓΓΑΝΑ. Καλ σας άκουσι ή κοπέλλα, κι όλη τρέμει στο θεϊκό προσέγγισμα της ετυχίας που ζωγραφίζετε. Νά την, που χλωμή με κλειστά τα μάτια γέρνει επάνω σας, αδύνατη να σηκώσει το βάρος, της χαρά! Σά λουλουδι γέρνει φορτωμένο δροσούλα!

ΓΚΕΙΣΣΑ. Πόσο ώρατά μιλεί! Μου φαίνονται στιγμές.

ΝΥΧΤΕΡΙΔΑ [σοβαρά και παιδικά]: Μά νάσαι άλήθεια; "Ότι λέει νάσαι άλήθεια;

ΜΕΡΑΗΣ. Τι σημαίνει άλήθεια ή ψέματα άφου είναι τόσο άμορφα!

ΤΣΙΓΓΑΝΑ [όσο προχωρεί μιλεί ζωηρότερα]: Πόσο βάσταξε αυτό; Πόσο βάσταξε αυτό; Ποιος το ξέρει;.. Θυμάστε σεις; Ούτε εγώ δέ θυμούμαι! "Ισως χρόνια ίσως στιγμές. Στην ετυχία είναι τα χρόνια στιγμές κ' οι στιγμές αιωνιότητες. "Έτσι είναι! [στούς άλλους γελαστά]. Ψέματα; [Σοβαρά]. Και μιά μέρα, έσείς, έφύγατε! Είχατε όνειρα μεγάλα! "Έτσι είπατε... Έφύγατε και στην κοπέλλα αφήκατε για θήμηση (γελά) ένα παιδί!

ΓΚΕΙΣΣΑ [παιδικά και σοβαρά]: Μ' άλήθεια τα λέει;

ΠΑΥΛΙΑΝΗΣ [φορικά ταραγμένος]: Μά, σάς παρακαλώ, κυρία δέ σάς γνωρίζω... "Επί τέλους!

ΤΣΙΓΓΑΝΑ (σά να μην άκουσε): Μεγάλα όνειρα! Είχατε μεγάλα όνειρα! "Έτσι είπατε... Μεγάλα όνειρα! Κ' έφύγατε! Ποιος τολμούσε να σάς κόψει το δρόμο; Να σάς κόψει το δρόμο; "Εσάς; Γελοίο! Μά και ποιός; "Ένα κορίτσι; Ένα μαρό; Νόστιμο θάνατ! Σεις... ένας άρχοντας! Αιτή ένα κορίτσι (με περιφρόνηση) του δγλου. (Παύση. "Επειτα γλυκά και ήρεμα). "Όμως μεγάλη καταστροφή πλάκωσε στο σπίτι. (Χαμογελά πάλι με περιφρόνηση) Στενές αντίληψες κούφιας πρόληψες και σκοτεινίες!.. ("Αδιάφορα). "Ένα βράδυ ο πατέρας σκοτώθηκε. "Ένα βράδυ σκοτώθηκε ο πατέρας κι από τότε το σπίτι ρήμαξε... Πώς άλλοιώς; (Παύση). Και τό κορίτσι έφυγε γιαμιά μεγάλη πολιτεία.. (Περίοδυνα σά να δραματίζεται κάτι τι θλιβερό). "Ω! οι πολιτείες! που κανένας είναι ολόμοναχος με τη ζωή του, και θαρρεί πώς είναι

ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΑΛΛ.ΤΕΧΝΙΚΗΝ ΕΚΘΕΣΙΝ ΤΟΥ κ. Β. ΓΕΡΜΕΝΗ ΕΙΣ ΤΟΝ "ΠΑΡΝΑΣΣΟΝ.,

Τό θέρισμα.

Αυλή.

πειθαμένος Τόσο είνε μοναχός και ξένος... (Στούς γύρω της). Είδετε σεις ποτέ έτσι τις πολιτείες; "Ανάμεσα, στα παλάτια και στους άτελείωτους δρόμους, στη βοή και στο θόρυβο μοιάζει κανείς σαν πεθαμένος, και τόσο μικρός, τόσο μικρός που φαίνεται του θά ξαφανιστεί κάποια νύχτη, όπως χάνονται τα ξερά φύλλα... Πολλές φορές έτσι το στοχάζεται.

[“Όλοι κρέμονται τώρα από τα χείλια της Τιγγάνας. "Η μουσική άκούεται.. "Ο Παυλίδη άχρότατος σχεδόν κλονίζεται και κατορθώνει δ'ως να τον αντίληφτει κανείς ν' άπομακρυνθεί προς τό σκοτεινότερο μέρος του σαλονιού, όπου τελείως κρύβεται από τα μεγάλα φύλλα τών φυτών]. Και ή άπογοήτση, ή άπελπισία και καμμία φροά [με σύσπαση φοικητή βλου του προσώπου σε έκφραση περιόδουνης ειρωνείας] ή πείνα!.. ["Ηουχα] Και τό

ΤΟ ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΚΟΤΟΠΟΥΛΗ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ

"Η έπιτροπή προς άπονομήν του υπό της κ. Μαρίκας Κοτοπούλη — Χέλμη βραβείου εκ πεντακισχιλίων δραχμών διά τό καλλίτερον "Ελληνικόν έργον της έφετεινής θεατρικής περιόδου, συνεδριάσασα τό παρελθόν Σάββατον, έκρινεν ως τοιαύτα διά μέν τό δράμα τά «Αρραβονιάσματα.» του κ. Δημητρίου Μπόγρη, ίναβιβασθέν από της σκηνης του θεάτρου τών Νέων, διά δε την κωμωδιαν την «Δακτυλογράφος ζητεί θέσιν» του κ. Τιμ. Μωραϊτίνη άναβιβασθείσαν από της σκηνης του θεάτρου "Αργυροπούλου.

"Η έπιτροπή, άπονεύμασα εις έκαστον τών βραβευθέντων τό εκ δύο χιλιάδων πεντακοσίων δραχμών άντιστοιχούν χρηματικών ποσόν, έκφράζει, διά του παρόντος, την εύχην όπως ή ευγενής πράξις της Κας Μαρίκας Κοτοπούλη-Χέλμη εδρη μιμητάς, συγχαίρει τους συγγραφείς και την άγωνοθέτιδα διά τας προσομαθείας των προς άνύψωσιν της "Ελληνικής σκηνης.

("Η "Επιτροπή)

"Εν "Αθήναις τῆ 17ῃ "Οκτωβρίου 1924

Μέσα εις τας μικράς και λακωνικάς γραμμάς του άνωτέρω άνακοινωθέντος κρύπτεται μία τεραστία προσπάθεια σ' ένα γιγαντιαίον βήμα προς τά πρόσω διά τό "Ελληνικόν θεάτρον. "Εν πρώτοις παρατηρούμεν ότι οι διασάρχαι και θεατρώναι μας ήρχισαν πλέον να βλέπουν κάπως στοργικά τά "Ελληνικά έργα άφου άλλως τε και τά δύο βραβευθέντα συνεκράτησαν και την θεατρικήν κρίσιν της ληξάσης θερινής περιόδου, και τά δύο θεάτρα: τών Νέων και του κ. "Αργυροπούλου, δεύτερον ότι τό βραβείον έλαχε εις τους Νέους δ δε συγγραφέυ του δεν άνήκει ούτε εις την χρείαν τών δημοσιο γράφων, χρονογράφων και άλλων παραρημάτων της δημοσιογραφίας ούτε εις τους άλλους κύκλους και έννοούμεν τους πολιτικούς ή χρηματικούς διότι όφειλομεν να όμολογήσωμεν ότι κατά τά τελευταία έτη πολλάς άσχημίας είδον και έγνωρίσαν τά παρασκήνια της "Ελληνικής σκηνης. «Κάλλιο άργά παρά ποτέ» λέγει ή παροιμία, "Η κυρία Μαρίκα Κοτοπούλη-Χέλμη έκαμε όντως μιάν ευγενή χιρονομίαν. Καλλιτέχνις εκ φύσεως, φθάσασα εις δ ύψος εύρίσκειται σήμεραν εκ του μηδε-

μαρό που κλαίει, κι' είναι χλωμό-χλωμό και βήχει. Αυτές είναι οι μεγάλες πολιτείες!.. (Σά να ρωτά, ήρεμα πολύ): Πόσο μπορεί να βαστάξει αυτό; Αυτό δεν μπορεί να βαστάξει πολύ! Δύο δρόμους έχει ή τη ζωή, ή τό θάνατο!.. (Γελά παιδικά και γλυκά) Κι' είναι ένα πρόβλημα αυτό— ένα μεγάλο πρόβλημα! (Παύση κ' έπειτα γρήγορα και νευρικά) Κι' άξαφνα έπιτακτική ή ανάγκη να ζήσει κανείς! Να ζήσει! "Αφου έχει μπράτσα και χείλια κ' είναι άμορφος και νέος! Να ζήσει για να μπορεί να κυττάξει τον κόσμο με μάτια γεμάτα περιφρόνηση και οίχτο! Να ζήσει για να μπορεί προχωρώντας στη ζωή να αιστανθεί τη άνέκφραστη ήδονή της ευρωθείας για όλα: Να ζήσει για να σηκώσει τό μέτωπο ψηλά και ν' άντικρύσει μερικόν άνθρώπους κατάματα! Να ζήσει ν' αποκλάψει τον άνειλάλητο θρίαμβο να του φωνάζη: «Είμαστε ίσα!» Είναι κανείς άγνός, κι' ειπε τά όνειρά του μικρά, ως είναι ή ζωή του μικρή και παράμερη! Και δεν ξέρει τίπατα από τον κόσμο. Κ' έρχονται και του τσαλαπατούνε και του κουρελιάζουνε ότι καλό και άγιο έχει, για να τον άφήσουνε ύστερα στους πέντε δρόμους, μ' ένα παιδί. Και κανείς δέ σκοτίζεται, και δε ρωτά κανείς για τό κουρέλι αυτό της ζωής, που θά βρεθεί κάποια ξεμερώματα παγωμένο με τό παιδί της στο πεζοδρόμιο... Και παρουνι ζεται τότε μεσ' απ' όλη αυτή τη μιζέρια και τη δυστυχία, περιφρονητική κι' έγωίστρα, πόνοπλη ή γυναίκα του έρόμου... Που κοιμάται μ' όποιον νάσαι στο πρώτο τυχόν κρεβάτι, που πουλεί άκριβά τις νύχτες της και τά βαμένα της χείλια. Και πληθος-ξενυχτά κάτω από τά παράθυρά της, και ζωές χάνονται για ένα της συγκαταβατικό χαμογέλιο! Κυριαρχεί αυτή: τά καπρίτσια της τά γεύρα της, τά πολύξερα καμώματά της, οι έπιθυμίες της οι πολύτροπες κ' οι άνοικονόμητες... Κι άρχίζει ν' άνεβαίνει! Και τόπος άνοίγεται στα διαμάντια της, στα στολίδια της, στα άσπαρα έξοδά της— άνάμεσά σας! "Ανεβαίνει κι αυθάδικα έρχεται και μπαίνει εις συνάθροισές σας, και προσκαλείται στους κύκλους σας, και παίζει μαζί σας, και γελά μαζί σας, και γιορτάζει μαζί σας κ' είναι ίση με σάς!.. Δέτε την!.. (Πετά τη μάσκα της. Στόν Παυλίδη που τον είδε να φεύγει και είξερε που βρίσκεται): Με γνωρίζεις εσύ; Με θυμάσαι; ("Επειτα ήρεμότατα, μέσα στην κατάπληξη του άκροατηρίου της, δένει τη μάσκα της και πέρνοντας τό ντέφι της τό έχτεινει και λέει απλά και σοβαρά) Καί τώρα, κυρίες και κύριοι, ότι καθέννας σας προαιρείται για τους φτωχούς.

Είναι τελείως άκατανόητον, πώς ένας ήθοποιός, άκόμη και ο πιο κοινός, μπορεί να χάση την έννοια της τέχνης του τόσο, ώστε να πέσει και να βασανίζεται μέσα σε μιά παγερή, φτωχή σε δράσι και άφύσικη παλάβρα.

Schiller

νός, ήννόησε ότι συγγραφείς, δεν δημιουργούνται ούτε με εξησφαλισμένον δημοσιογραφικόν θόρυβον ούτε με αγορασμένα παραστάσεις και ούτε ο θόρυβος ούτε η εξησφαλισμένη παράσταση *παριώνει την θεατρικήν επιχείρησιν*, αυτά είναι «φιλικατζιλικά» μέσα αρμόζοντα εις τυχοδιώκτας οίτινες εις έν και μόνον άποσκοπούν· «πώς να γιομίζη το πούγκι μας σήμερα και αύριο... άς ανοίξουμε γραφείον εκκενώσεως βόθρων». Η μεγάλη ζήμωσις της εφετεινής περιόδου με τό ναυαγήσαν δυστυχώς Θεάτρον Τέχνης, με την τεραστίαν εις ποσότητα άν όχι εις ποιότητα εργασίαν των Νέων, με την κωμωδίαν του κ. Αργυροπούλου πλην των θεάτρων Κοτοπούλης, Κυβέλης και συνοικιακών κλεινεί με τό ανωτέρω ανακοινωθέν. Η νίκη των Νέων μας συγκινεί ιδιαίτερος και εδχόμεθα ολοψύχως, μετά της επιτροπής, όπως ή εγγενής πράξις της κ. Μαρίκας Κοτοπούλη-Χέλμη εύρη μιμητάς και ακόμη όπως οι θεατρώναί μας ακολουθήσουν τό παράδειγμα του Κώστα Βελέυρα όστις *έλαβε τον κόπον* να διαβάση τουλάχιστον τό παρουσασθέν εις αυτόν Θεατρικόν έργον του τελευταίου *άσχημον Έλληνο* χωρίς να εξετάση άν ούτος δύναται να κινήτοποιήση τον τύπον ή να εξαγοράση μερικής παραστάσεις.

ΤΑΞΙΔΙΑ

Έρωτα, σπρώξε τώρα
Τό καρβαάκι μας
Και φύσα φύσα, Αγάπη
Μες τό πανάκι μας.

Στό πέλαο ν' ανοιχτούμε,
Μακριά στον ώκιαρό,
Πού σύνορο δεν έχει,
Δέν έχει τελειωμό.

Κι' άς μη βρεθή λιμάνι
Ν' άράξουμε ποτές,
Τ' είμαστε δυο καρδοούλες,
Καρδοούλες ταιριαστές.

[Άπ' τον ποιητικό τόμο
«/ νοιξιάτικο Άγέρι» του
Βασίλη Ρώτα]

Είναι λάθος ανυπόφορο να γελάς και ο ίδιος, όταν κάνεις τους άλλους να γελούν, γιατί τό λάθος αυτό καταστρέφει όλη την παράστασι.
Riccoboni

Υπάρχουν ήθοποιοί που όταν μιλούν για τον έρωτά τους φαίνονται σαν να διηγούνται την ιστορία του γείτονά τους.
Hebbel

ΟΤΙ ΑΦΟΡΑ ήλην του περιοδικού, ανταποκρίσεις, πληροφορίες, εικόνες ώς επίσης περιοδικά και βιβλία, δέον ν' απεστέλλονται εις τον κ. Κ. Ρώταν, όδός Αγίου Νικολάου 9.

ΕΠΑΡΧΙΩΤΙΚΕΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

Θά πηγαίνουν ώς είκοσι χρόνια από τότε. Τρεις-τέσσαρες φοιτηταί, φιλολογούντες τότε, δεν είχαμε άλλο πεδίο δράσεως κάτω κει στην επαρχία μας, τ' Ανάπλι, πα ά την ώς σήμερα ακόμη εκδιδόμενη εφημερίδα τό «Σύνταγμα». Έκει στριμωγμένα βίβισπαν τό φώς της δημοσιότητας τραγούδια μας, διηγήματά μας και άλλα. Θεατρική κίνησις—έξον από τις τότε πότε λίγες; έρασιτεχνικές παραστάσεις—δέν υπήρχε. Άν ήξετε ρτε καμμιά φηρά κανένα; θύσασος, δουλευς πέντ' ές ήμέρες, κ' ύστερα άρχιζε να κυνηγάει με τό ντουρέκι του; θεατές, όπως συμβαίνει σ' όλες τις επαρχίες.

Τόν καιρό λοιπόν εκείνον, ήρθε στ' Ανάπλι ένας θίασος με διασάρχη τον Σπύρο, άν δεν απατώμαι, Μπολλίνη. Το «Σύνταγμα» γέμισε μ' ευμενείς κριτικές κ' οι παραστάσεις τις πρώτες μέρες πηγαίναν καλά. Κατόπιν όμως ο κόσμος λιγόττωσε κ' οι κακόμοιροι ήθοποιοί άρχισαν να βάζουν εις ενέργεια τά γνωστά μεγάλα μέσα, τις ευεργετικές. Καμμιά δεκαριά ευεργετικές και κυνηγητό του κόσμου σε μαγαζιά και καφενεία για να πάρεισιστήριο. Παρ' όλ' αυτά όμως οι εισπραξίεις ήσαν τόσο ισχνές και τό έξοδά τόσο χοντρά, που τό φάσμα της κοινής όλων των άνά τις επαρχίες θιάσων τύχης ύψωνόταν τρομερό. Ο Μπολλίνης, άνθρωπος πάντα χαρούμενος, έν τούτοις τις ήμέρες εκείνες παράτηαν σκυθρωπός. Χρήη στα μαγαζιά, απαιτήσεις των ξενοδόχων, έλλειψη ανύλων γι' αναχώρηση και χίλια κακά. Είχαμε να ιδούμε τον Μπολλίνη κάπου τρεις ήμέρες. Την Τετάρτη, νάτον και παρουσιάζεται γελαστός, καλαμπουρίζων κι' αστραφόντας δλόκληρος.

— Καλημέρα Σπύρο,
— Τι καλημέρα και πράσιν' άλογα! Δέν ντρέπεσαι να τό κρατάς; κρυμμένο στο σουρτάρι σου και να χάνεται τζάμπα ένα έργο; Και μάλιστα τη στιγμή πουχεις όλο τό θίασο στη διάθεση σου;

— Τι πράγμα, Σπύρο;
— Άφησέ τα αυτά! Γλήγορα. Πάμε να μου δώσης τό «ειδύλλιο σου».

Δέν ξέρω ποιός από τους φίλους του είχε σφυρίξει πός είχα γράψει κάποιον ειδύλλιο, της φόρμας Περεσιάδη. Του άρνήθηκα, του είπα πός δεν έχω τίποτα γραμμένο, μα κείνος με επιμονή και εύγλωττία με τραβούσε να πάμε να του τό δώσω. Ήμουνα παιδί ακόμα κ' ή δόξα, την όποίαν εκουφάλησεν ο Σπύρος εμπρός μου με τό θερμά του λόγια, μ' έπεισε να όμολογήσω ότι υπάρχει δντως τό «ειδύλλιο» αλλά του λείπει ή τρίτη πράξη.

— Μπα! γι' αυτό σκάσεις; τη γράφουμε μαζί. Την γράφω γώ, άν θέλεις.

Πρωτ' γινόντουσαν αυτά. Το άπόγευμα είχαν γεμίσει οι τοίχοι των δρόμων και της πλατείας του Άναπλιού μετά προγράμματα:

«Τό άριστουργηματικόν ειδύλλιο» ο άτι-

μος Πατέρας, «Ναυπλιέως ποιητού κ.τ.λ. την προσεχή Κυριακή».

Έφτασε ή Κυριακή. Το θεατράκι τ' Αναπλιού, πέρνοντας καμμιά πεντακοσαριά ανθρώπους ήταν κατάμεστο, και στο γκισσέ ο κόσμος σπρωγγόταν για εισιτήρια. Ο Μπολλίνης, φιλομειδής και πηγαίνουερχόμενος, έβεβαίου τά πλήθη ότι τό έργον θα επαναληφθή κ.τ.λ.

Τύφλα να είχαν οι «Δύο Λοχίοι» ή «Τιμή» του Σούντρημαν, ή «Γκόλφω» και τά άλλα μπρός στο «άριστουργηματικόν» έργο της βραδυάς εκείνης. Αι εισπραξίεις εκάλυψαν όλα τά χρέη και εξησφάλισαν άνετον αναχώρηση. Την επομένη και την μεθεπομένην επαίχθη πάλιν με την ίδια σχεδόν πένα. Ο Σπύρος δέν κρατιόταν από τη χαράτου.

— Δέν έχεις και κανένα άλλο; με ρώτησε.
— Όχι, του είπα.

Με κοίταξε στα μάτια ευθαρόντικα. Ρούφησε μια τον καφέτου, και, εμπιστευτικά:

— Είνε κρίμα. Πρέπει να γράφεις κάθε μέρα.

Την τρίτη πράξη την είχα γράψει μπρός του, στο καφενείο σε διάστημα 1 1/2 ώρας.

Ο άθλιος! ήταν ικανός να με βάλει να γράψω για ένα άπομειήμερο άλλα κένα δυό-τρία ειδύλλια!

ΑΛΕΚΟΣ ΜΟΥΤΖΟΥΡΙΔΗΣ

Τά ευλεντότερα Καταστήματα δημογενών μας εν Άλεξανδρεία.

Ν. ΣΠΑΘΗΣ

Έργοστάσιον άριούχων - Όδός Άβέρωφ 4

ΜΠΙΑΖΑΡ ΛΥΩΝΕ

Άνδρικά είδη πολιτείας-Μπουλιβάρ Ραμπλέχ 6

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΝΑΚΗΣ

Μέγα έργοστάσιον επίπλων - Όδός Σταμπούλ 8.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΗΛΙΟΥ

*Άποικιακά — Έκλεκτά έλαια.
Όδός Ντε-λά-μαρίν.*

ΑΔΕΛΦΟΙ ΜΠΕΚΚΑ

*Άνδρικά είδη — Τιμαί λογικά,
Όδός Παλ. Χρηματιστηρίου*

Μ. Π. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΣ

*Κατάστημα «Παπουτσιόμένος γάτος»
Όδός Τεουφικ 23*

ΦΩΤ. Κ. ΓΥΛΙΑΔΗΣ

*Κοσμήματα — Ώρολόγια
Όδός Σίντο — Μητουάλλν 15*

ΧΡΥΣΑΝΘΗΣ και ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΗΣ

*Παντοπωλείον
25 Όδός Νέμπι Λαυρά 25*

**ΤΑ "ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ", ΚΥΚΛΟΦΟΡΟΥΝ
ΕΙΣ ΠΕΝΤΕ ΧΙΛΙΑΔΕΣ ΦΥΛΛΑ**

ΕΧΟΥΝ ΤΡΕΙΣ ΧΙΛΙΑΔΕΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ

Τά Παρασκήνια, περιοδικόν ασχολούμενον με τά θεατρικά πράγματα του τόπου, επομένως ειδικού περιεχομένου κατορθώνει να εκδίδεται έπι δύο έτη καθ' ήν στιγμήν πολλά έλλα ειδικής επίσης φύσεως δέν ήδυνήθησαν να ζήσουν παρά εις τεύχη αριθμηθέντα εις τά δάκτυλα. Το θαύμα τουτο οφείλεται κυρίως εις τους συνδρομητάς του περιοδικού. Την ευγνωμοσύνην μας θέλομεν προσπαθήσει να δείξωμεν διά της βελτιώσεως και εις ήλην και εις εμφάνισιν του περιοδικού. Θεωρούμεν επίσης ως έν εκ των περιουσιών της ευγνωμοσύνης μας την αναγραφήν των ονομάτων των ευγεών ύποστηρικτών μας εις τό περιοδικόν και αρχίζομεν από σήμεραν.

ΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΤΩΝ "ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΩΝ", ΚΑΙ ΚΟΙ

ΑΘΗΝΩΝ

- Άχολος Ν. Στοά Ραζή 9
- Άριανούτσος Α. Σταδίου 57.
- Άθανασιάδης Γ. Ήπειρου 51
- Άχολος Γ. Όδυσσέως 19
- Άνδρονίκου Μαρία Σόλωνος 57
- Άλευρόπουλος Δημ. Σταδίου 31
- «Ακαδημαϊκόν» Καφενεϊόν Πανεπιστημίου
- Άζοτέρης Θεμ. Άρσιτεϊδου 36
- Άποστολίδης Δ. Ήρακλείτου 21
- Άρμακόλλας Γ. Σοφοκλέους 7
- Άλεξίου Σοφία Ναυαρίνου 14
- Άκριβόπουλος Κ. Πατριάρχου Ίωακείμ 2
- Άηδονόπουλος Δ. Αϊώλου 72
- Άλεξανδράκης Άλ. Χρηματιστηρίου 18
- Άντωνόπουλος Δ. Ύπεριδου 13
- Άναγνώστου Άλέξ. Καποδιστρίου 50
- Άντωνόπουλος Σπ. Βαλτετσίου 23
- Άποστολόπουλος Δ. Άναγνωστοπούλου 29Γ'
- Άναγνωστάκης Γ. Ακαδημίας 88
- Άμπελās Γ. Πανεπιστημίου 36α
- Άλεβιζάκης Ήλ. Δερβενίων 51
- Άποστολάκης Γ. Αισχύλου 37

(Εις τό προσεχές συνέχεια).

ΔΗΛΩΣΙΣ

Τά ύπ' αριθμόν 5, 7 και 8 φύλλα των «Παρασκηϊών» εξηγηλήθησαν. Εις τους συνδρομητάς μας που τυχόν δέν θα λάβουν τά ως άνω φύλλα, θα τά στείλωμεν προσεχώς μόλις ανατυπωθούν.

(Εκ της διεκπεραιώσεως)

Τὰ ἐκλεκτὰ καταστήματα δημογυνών μας ἐν Καίρω.

ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ καὶ ΡΟΥΣΟΓΛΟΥ
Ἀντιπρόσωποι

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ
Μέγα ἀγοπωλείον — Ὀδὸς Μανσοῦ Παοῦ
SAMAH EL - BANAT No 29

ΕΜΜ. Α. ΡΟΥΣΣΟΣ
Ἐμποροῦλης — Ὀδὸς Κήπου Ροσέτι

ΜΙΧΑΗΛ ΚΡΑΣΟΥΞΕ
Ζαχαροπλαστεῖον

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΕΥΣΤΡΑΤΙΟΥ
Ἐμπορος Χρωμάτων — 7 Ὀδὸς Roueu 7

ΙΩΑΝΝΗΣ ΑΛΟΥΡΛΑΣ
Ὀδὸς Βεν-ιλ-Σουρέν

Κ. ΧΑΤΖΗ-ΜΙΧΑΗΛΗΣ-Α. ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ
Ὀνοπνευματοποιεῖον
Ὀδὸς Μιόσιν ἑλ. Σουρέν

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΔΙΑΚΟΣ

ΑΝΔΡΕΑΣ ΠΑΣΧΑΛΗΣ
Χειρουργὸς ὀδοντοίατρος — Ὀδὸς Abbas No 131

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΚΟΥΒΑΣ
Ἐμπορος καφέ Μόκας — Νέας Ἀγορᾶς 3

Δ ΚΟΥΤΣΟΛΙΟΥΤΣΟΣ
Ἀποθήκη Ἐλαίων καὶ Σάπωνος
21 — Ὀδὸς Βέιν el - Surein — 21

Κ. Μ. ΧΡΗΣΤΟΦΙΔΗΣ
Κατάστημα Ὀμπρέλλων — Ὀδὸς Roueu

ΙΑΚΩΒΟΣ Ν. ΝΙΚΙΤΑΪΔΗΣ

Γ. ΚΟΥΤΟΥΠΙΔΗΣ
Χειρουργὸς - Ὀδοντοίατρος (Ὀδὸς Ἀμπᾶς 129)

С. καὶ St. ΜΑΖΕΤΑΚΙΣ
Ἀντιπροσωπεῖται Ἀιθίοπων
— Ὀδὸς Chawazlieh «Mousky» —

Ι. ΜΑΥΡΟΘΩΔΩΡΑΚΗΣ

Τὰ ἐκλεκτὰ καταστήματα δημογυνών μας ἐν Πόρτ-Σάϊδ.

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΣΠΑΡΤΑΛΗΣ
Ἐπιδηματοποιός — Ὀδὸς Κομῆς

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΧΡΙΣΤΟΠΟΥΛΟΣ
Ζαχαροπλαστεῖον — Πλατεία Δεσσέν

ΜΙΧΑΗΛ ΓΕΡΜΑΝΟΣ
Μεγαλέμπορος

ΧΡ. Α. ΛΑΜΠΗΣ
Πρώτος ταξιδιῶν — Ὀδὸς Σάιντ 9

Η "ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ,"
Τὸ Καλλιερὸν Ξενοδοχεῖον
Γωνία Κωνσταντινῆ — Καββάλας

Τὰ ἐκλεκτότερα καταστήματα τῆς Σύρου

ΝΙΚ. Κ. ΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ καὶ Σίας
Ἀτμοκίνητον Ἐργοστάσιον Ζαχαροπλα-
στικῆς καὶ Χαλβαδοποιίας. Ἐν Σύρῳ.

Μέγα Ξενοδοχεῖον Ὑπνου
ΤΟ «ΑΚΤΑΙΟΝ»
μετὰ παραρτήματος καὶ Ἐστιατορίου Ἐν Σύρῳ
Ἰδιοκατῆς: ΜΑΡΙΑ Ν. ΠΑΣΣΑΡΗ
Διευθυντῆς: ΙΩΑΝΝΗΣ Ν. ΠΑΣΣΑΡΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Γ. ΓΡΗΓΟΡΟΠΟΥΛΟΣ
Σύρος

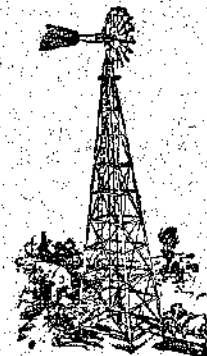
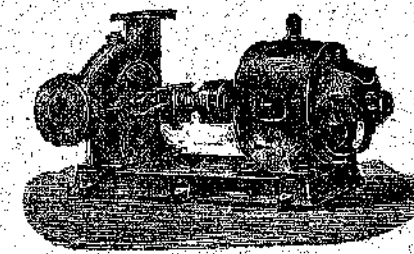
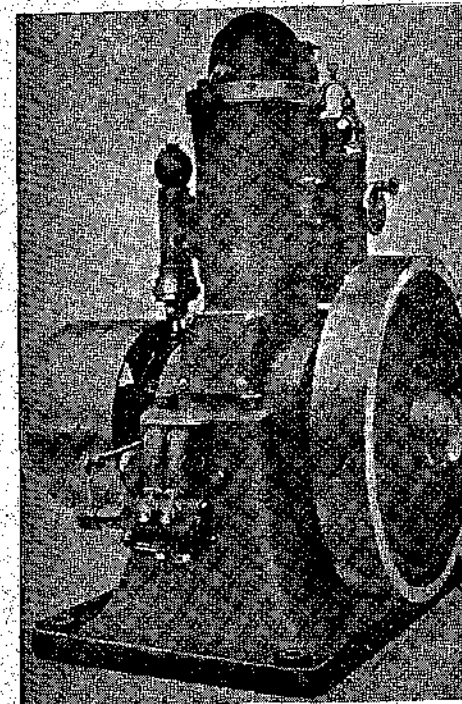
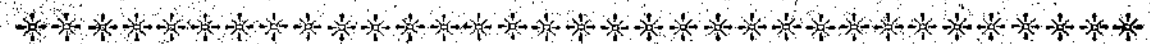
Τὰ μόνα φημισμένα Συριανὰ Λουκούμια
καὶ Χαλβαδόπητες εἶναι τοῦ ἐν ΣΥΡῳ Ἀτμο-
κινήτου Ἐργοστασίου Ζαχαροδῶν καὶ Χαλ-
βαδοποιίας

Γ. Ι. ΖΟΥΜΠΟΥΛΑΚΗ
Ἀντιπρόσωπος ἐν Ἀθήναις: Ν. Βουλγιώτης
Κάνιγγος 4

Λάμπες Βενζίνης Γαλλικῆς
ἐντελῶς ἀκίνδυνοι λόγω τῆς λειτουργίας αὐ-
τῶν ἄνευ καυσίμου ἕλης ἐν ὑγρῷ κατα-
στάσει κλπ. Ὡς καὶ Καμινέτα, Θερ-
μᾶστραι καὶ Κουζίνας με οἰλο-
νομίαν καυσίμου ἕλης 80 ο)ο

Μ. ΡΗΓΟΥΤΣΟΥ (Σύρος)

ΣΗΜ. — Προσεχῶς θὰ δημοσιευθοῦν καὶ θλα-
αὶ διαφημίσεις ποῦ ἐλάβομεν εἰς τὰς Ἑλ-
ληνικὰς ἐπαρχίας.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ
ΕΙΣΑΓΩΓΗΣ ΜΗΧΑΝΩΝ
& ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΩΝ ΕΙΔΩΝ

ὈΔΟΣ ΚΛΕΙΣΘΕΝΟΥΣ 11

Διαρκῆς παρακαταθήκη Ἡλεκτροκινήτων
καὶ Ἡλεκτροπαραγωγῶν μεγάλων καὶ μικρῶν
ἀποδόσεων κτλ. κτλ.

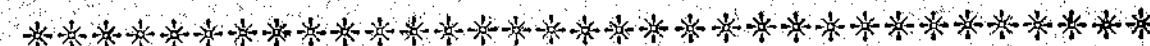
ΟΛΑ ΤΑ ΕΙΔΗ

ΤΗΣ ΚΟΥΖΙΝΑΣ

ΕΧΕΙ Ο

Δ. ΔΟΥΖΙΝΑΣ

ὈΔΟΣ Γ. ΠΕΣΜΑΤΖΟΓΡΑΦΟΥ 17

Α. ΑΝΤΩΝΑΚΗΣ

ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ 10

Τὸ τελειότερον ἐργαστάσιον

Ἑποκαμίσεων, Κολάρων, Γραβατῶν

Ἑτοιμῶν καὶ ἐπὶ Παραγγελία